

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Γ. ΚΑΤΣΙΚΑΣ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
28
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945
ΕΤΟΣ Α'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 50

Β. Ε.

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως. Εἶνε ἡ πραγματοποίησις τῆς Ἑλπίδος. Εἶνε τὸ φῶς τῆς αἰωνιότητος. Ἀνάστασις εἶνε ἴσον πρὸς τὴν Ἀθανασίαν. Ἡ Ἑλλάς, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορία προβάλλει φωτεινὴ θαυμάσιον αἰὶν καὶ καταπλάσσει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων εἶναι αἰώνιος καὶ ἀθάνατος, διότι ἔχει ἐντὸς τῆς τῆν ΠΙΣΤΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ, τοὺς δύο πόλους τῆς αἰωνιότητος, τὴν ἰδέαν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν λάμπην τῆς Ἀναστάσεως!

Λαοὶ καὶ φυλαί, κράτη καὶ ἔθνη, ἦλθον καὶ παρήλθον, ἔζησαν καὶ ἔσβησαν, ἐπεβλήθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας χιλιετηρίδας τῆς γῆτινῆς ἱστορίας. Ἡ Ἑλλάς εἰς τὸ πέρασμα ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν πολιτισμῶν, ποὺ ὑπῆρξαν καὶ ἐδημιουργήθησαν, ἔειπεν ἡ ἴδια. Πρωτοπόρος εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, σημαφόρος εἰς τὴν ἐξευγένισιν τοῦ ἀνθρώπου, μεγάλη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς ἰστορίας ἐπὶ τῆς γῆτινῆς ἰστορίας. Ἔπλεσεν, ἀλλὰ δὲν ἐνίκηθη. Ὑπετάγη ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν. Ἐσίγησεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά της ὡμίλει. Καὶ ἐφώτισε καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐλάμπρυνε καὶ κατηύγαε καὶ ἐθάμβωνε καὶ ἐπεβάλλετο! Διότι ἡ Ἑλλάς ἐνσαρκώνει τὸ θαῦμα τῆς αἰωνίου ἰστορίας, τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ θαῦμα τῆς Ἀθανασίας.

Τραγὴς καὶ ἰσχυρὴς ὑπῆρξε ὁ δρόμος τῶν πεπορευμένων της. Τὸν ἐβάδισεν ἀπόητος, ἄκαμτος, ἀκατάβλητος. Καὶ τώρα συνεχίσει ἀκούραστος τὴν εὐθείαν τῶν Ἑλλήδων της, πιστεύουσα διαρκῶς καὶ πάντοτε, ὅτι εἶνε αἰωνία καὶ ἀθάνατος, ἐκπληρούσα τῆς Θείας Προνοίας τοὺς ΜΕΓΑΛΟΥΣ Αἴτιους σκοπούς.

Ἐνδυμειοθεῖς; Ἐνα εὐτυχὲς Πάσχα, ὑπῆρξε καὶ τὸ Πάσχα τοῦ 1914, τὸ εὐτυχὲς Πάσχα τῆς Ἐθνικῆς Ἐνότητος καὶ τῆς Ἐθνικῆς δόξης, μετὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς καὶ νικηφόρους πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1913. Ἐκτοτε διητύσαμεν μίαν εἰκοσαεταίαν πολέμων, ἀγώνων, φιλορῶς, διχασμοῦ αἱμάτων, ἀνυποληψίας, ἐσχάτης ἐξουδεώσεως, ἀδελφοφονίας καὶ ἐρήσαμεν ἀνήσυχοι

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΣ

Ἡ σύριαν ὀνομαστικὴ εορτὴ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως φέρει εἰς τὰ χεῖλη τῶν Ἑλλήνων λόγους εὐγνωμοσύνης καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δάκρυα χαρᾶς. Ἀναμνησκονται ὅλοι τῶν μεγάλων θυσισμῶν, τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων, τῆς ἀλείρου στοργῆς καὶ τῆς βαθύας ἀφοσιώσεως τῆς εὐλοιοῦς Βασιλικῆς οικογενείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Σεπτὸς Ἄναξ, μεθ' οὗ συνορτάζει καὶ συναγάλλεται τὸ Πανελλήνιον, ἴσταιτο σήμερον ἀκλόνητος εἰς τὸν ἱστορικὸν Θρόνον τῆς Ἑλλάδος. Προσηλωμένος εἰς τὰ ὑψηλά μας ἰδανικὰ καὶ τὰς ἱεράς ἡμῶν παραδόσεις συνεχίσει μετὰ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν τὸ μεγαλεπήβολον ἔργον τῶν ἐνδόξων Βασιλέων μας. Συγγεντοῖ ὅλας τὰς σκέψεις καὶ τὰς μερίμνας του, ἀφιεροῖ ὅλας τὰς δυνάμεις του καὶ προσφέρει τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ μεγαλείου.

Ἡρεμος καὶ ἄπλοος τὸν χαρακτήρα μετὰ τὴν ὠραίαν του ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς Ἕλληνας, προσφέρει καὶ σήμερον, τὸ μεγαλύτερον ἀγαθὸν τὸ πολυτιμώτεον δῶρον πρὸς αὐτοὺς. Τὴν ὁμόνοιαν.

καὶ ἐντρομοὶ ἡμέρας κακῆς καὶ τραγικῆς ὥρας. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνηνοῦ. Ἐπὶ εἰς τὴν Ἀβύσσον, μετὰ τὸ χαῖνον βράσθρον ἐνός ὀριστικοῦ ὀλεθροῦ. Ἐσώθηνμεν ὀμως, χάρις εἰς τὸν συνετὸν Βασιλέα καὶ τὸν σιδηροῦν Κυβερνήτην. Καὶ εἰμεθα πάλιν ἠνωμένοι, ἰσχυροὶ ὀπως καὶ τότε μετὰ φίλους, μετὰ συμμάχους, μετὰ τάξιν, μετὰ εὐθυμίαν, μετὰ ἐλπίδας ἀνεπερωμένας, μετὰ ἠθικὸν ἀναγεννημένον, μετὰ τὴν ΝΕΟΤΗΤΑ ΣΦΡΙΓΩΣΑΝ ΚΑΙ ΕΛΠΙΖΟΥΣΑΝ, ὀπως τὴν ἐθαυμάσαμεν ὀλοι, μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν—τὴν 25ην Μαρτίου—καὶ μετὰ τὴν ΠΙΣΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ἸΣΧΥΡΑΝ ΚΑΙ ΑΚΛΟΝΗΤΟΝ.

Ἐχει συντελεσθῆ καὶ πάλιν τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἑλλάς, μετὰ τόσα ἔτη, ἐπανευρίσκει ἐαυτήν, τὴν ψυχικὴν της γαλήνην καὶ τὴν Ἐθνικὴν της Ἐνότητα! Καὶ τὸ θαῦμα τὸ συντελούμενον, ὀφείλεται εἰς τὴν θρησκείαν, εἰς τὴν ὀποίαν ἀνήκει καὶ τῆς ὀποίας πανηγυροῦμεν σήμερον τὴν κορωνίδα τῶν εορτῶν. Ἡ Ἑλλάς, ἡ ὀποία μετὰ τὸ πνεῦμά της ὑπῆρξε ὀ πρόδρομος τῆς ὀραιότητος τῶν θρησκειῶν, καὶ μετὰ τὴν ψυχὴν της, ἐγένετο ἡ ὀφωτεινότερα λαμπὰς τῆς Χριστιανωσύνης, πανευτυχῆς καὶ πάλιν σήμερον, κρατικῶς καὶ ἔθνικῶς ἀνασυγκροτημένη, πανηγυροῦει διὰ χιλιετηρίαν ἐννεακαισσοτην φορὰν τὸ μέγα καὶ αἰώνιον θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀφήσατε τοὺς ἐαυτοὺς σας εἰλευθεροὺς καὶ ἀνεπηρέαστους διὰ νὰ ἀκούσουν ἡ ἀθρησκείαν τῶν μετὰ τοὺς χαρμοσύνοους κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ πανηγυροῦν τὸ θαῦμα καὶ τὴν θείαν μελωδίαν τῶν ἀγγέλων, ποὺ φάλλουν μελωδικὰ καὶ μετὰ τὴν φωνὴν τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ τῆς ΕΛΠΙΔΟΣ:—ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ἔὰ πεισθῆτε τότε, ὅτι εἶνε μία μεγάλη Ἀλήθεια τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἀλήθεια τῆς ἰστορίας τῆς αἰωνίας καὶ ἀθανάτου ἰστορίας, ἡ Ἀλήθεια τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τὸ ὀποῖον ἔλαμψεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ νὰ φωτίσει κατόπιν μετὰ τὸ θεῖον κήρυγμα τῆς ἀγάπης, τὴν θυσίαν τῆς Σταυρώσεως καὶ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Ε

«Ἰσείσθησαν οἱ τηροῦντες καὶ ἐγένοντο ὀσει νεκροὶ»

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ κ. ΝΟΜΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

«Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτῆς τῆς Θεῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς, κατὰ τὴν εἰς τὴν Βόρειον Ἐυρώπην ὀ πόλεμος μαίνεται ἀλλ' εἰς τὴν ὀρανίαν μας Πατριδοῦ ἀνθεὶ ἡ πρόοδος καὶ βελτιοῦται ἡ εἰρήνη, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπικοινωνήσω μετὰ τὸν ἀγαπητὸν μου καὶ ἀντάξιον συνεργατῆ τῶν προσπαθειῶν μου τὸν ἡρωϊκὸν λαόν τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἀπευθίνομαι πρὸς αὐτὸν τὰς εὐχὰς: μου αἱ σθανομα εἰμ' αὐτὸν εὐτυχή διότι μοι δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν συγχαρῶ διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν αὐτοῦ στάσιν, διὰ τὴν ὑπακοήν εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Κράτους καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν κηρυγμάτων τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου πρὸς ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Διαββῶν αὐτὸν ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ τῆς πειθαρχίας, ἦν ἐπέδειξε μέχρι τοῦδε, ἐκέρδισε τὴν νίκην ἐν τῷ εἰρηνικῷ ἀγῶνι καὶ ἐράνην ἀνάξιον τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ παραδόσεων.

Συνιστῶ πρὸς αὐτὸν νὰ συνεχίσει ἡρεμος καὶ ἀνεπηρέαστος τὰς ἐργασίας του, ββατος ὄν ὅτι τὸ Ἐθνικὸν Κράτος εἶναι εἰς θέσιν νὰ προασπίσει καὶ ἐξασφαλίσει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς Χώρας.»

Η. ΤΖΙΚΑΚΗΣ
Νομάρχην Χ. Χαλκιδικῆς

Ἡ ΑΓΑΠΗ

Ἐν τῆ ῥοῇ τῶν αἰώνων ἡγωνίσθη ὀ ἀνθρώπος διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆν εὐτυχίας του! Ὁ φιλόσοφος, ὀ ποιητής, ὀ νομοθέτης προσεπάθησαν ν' ἀνεύρουν τὰ σύμβολα ἐκείνα τὰ ὀποῖα θὰ συνήνουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ ἠδραίωνον τὴν κοινωσίαν. Ἐφηρμόσθησαν κατὰ καιροὺς διάφορα συστήματα καὶ ἐπενεώθησαν ποικίλα μέσα διὰ τῶν ὀποῖων ἐπιστεῦθη ὀτι θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλα ὀμως τὰ οἰκῶδομήματα τῶν ἰδεῶν, τῶν σκέψεων καὶ τῶν νόμων, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὑπέκυψαν εἰς τὸν χρόνον. Καμμία φιλοσοφία, κανέν ποιῆμα, ὀυδέις κῶδιξ νόμων, ἠδυνήθησαν νὰ στερεώσουν ἀκλόνητον τὴν ἀνθρωπίνην κοινωσίαν. Ὅλα ἦσαν σαθρά, ὀλα ἐφθείροντο.

Ἐλείπεν ἀπ' ὀλα αὐτὰ ἡ μεγάλη, ἡ δημιουργοῦς πίστις. Ἐ-

λείπεν ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ἡ ὀψηλοτέρα ἰδέα, ἀπὸ τὰ ποιήματα ἡ τραφερωτέρα σκέψις, ἀπὸ τοὺς νόμους ἡ γλυκυτέρα ἀνακοῦφισις.

Ἐλείπεν ἀπὸ ὀλα ἡ Ἀγάπη. Καὶ χωρὶς αὐτὴν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ στηριχθῆ Κράτος, νὰ προοδεῦση κοινωσία, νὰ ἐξελιχθῆ ὀ ἀνθρώπος.

Καὶ ἦλθεν πρὸ δύο σχεδὸν χιλιῶδων ἐτῶν, ἦλθεν Ἐκεῖνος, ὀστις ἐδίδαξε καὶ μετέδωσε τὴν ἀγάπην καὶ ἐθεμελίωσεν ἐπ' αὐτῆς τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἐσκόρπισεν ὀς αἰώνιον στήριγμα εἰς τὴν ζωὴν μας.

Χωρὶς αὐτὴν καὶ μακρὰν ἀπὸ αὐτῆν, παραπαίουν τα Ἐθνη καὶ αἱ Κοινωσίαι εἰς τὰ σκότη, ὀπισθοδρομοῦν καὶ ἐμπίπτουν κατ' ἀλλήλων.

Η ΣΤΩΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Του Σεβ. Μητροπολίτου Γερουσίου και Αγ. Όρους κ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ταύτη ιδρυτή είναι ο Ζήνων από το Κίτιον της Κύπρου (308 π. Χ.)...

Πολλοί ήταν οι μαθηταί και όπαδοί τής Σχολής ταύτης και Έλληνες και Ρωμαίοι. Γνωστοί είναι ο Έπίκτητος εκ τής Φρυγίας...

Κατά τού Στωϊκού: πᾶν πραγμ. αντικ. είναι υλικόν. Διακρίνονται αὐτοὶ ὄλην καὶ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις εἶναι ὑλική, λεπτοτέρας ὕλης.

Κατὰ τού Στωϊκού: πᾶν πραγμ. αντικ. είναι υλικόν. Διακρίνονται αὐτοὶ ὄλην καὶ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις εἶναι ὑλική, λεπτοτέρας ὕλης.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλην δεχομένους τὴν ὑπερκοσμότητα τῶν ἰδεῶν οἱ Στωϊκοὶ ἐδίδασκον τὴν ἔνδοκοσμότητα.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλην δεχομένους τὴν ὑπερκοσμότητα τῶν ἰδεῶν οἱ Στωϊκοὶ ἐδίδασκον τὴν ἔνδοκοσμότητα.

ἐξἠ συνείδησιν καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ταντός, ἐξ ἧ: ἀπερρευσεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ἡ θεότης εἶναι ἡ ἔν τῷ κόσμῳ συνείδησις.

Ἀλλ' οἱ Στωϊκοὶ δὲν ἔδιδον τόσην σημασίαν εἰς τὴν κοσμοθεωρίαν, ὅσων εἰς τὴν ἠθικὴν.

Τὸ ὕψιστον ἀγαθόν, ὁ ὕψιστος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀρετή. Αὕτη καθ' αὐτοὺς εἶναι τὸ ὀσμολογοῦμένῳ τῇ φύσει ζῆν δηλ. ἡ συμφωνία τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν κανονικὸν ἐπικου τοῦτα ἰσχυρῶς τῆς φύσεως, τοῦ λογικοῦ ἔν τῷ κόσμῳ, ἧ τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως μετὰ τὴν θελήσιν τῆς Θεότητος.

Ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀρμόζουσα κατάστασις εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ σύμφωνος μετὰ τὸν λόγον του, τὴν ἰδέαν ἀνθρώπου. Ἡ ἀρετὴ εἶναι σφάραξ πρὸς εὐδαιμονίαν. Ἀγαθὸν εἶναι μόνον ἡ ἀρετὴ Πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ ὑγεία, τιμὴ πλοῦτος κτλ. ὡς καὶ πάντα τὰ κακά, θάνατος, ἀσθένεια, πένια, ὄνειδος κτλ. εἶναι ἀδιάφορον διὰ τὸν Στωϊκόν.

Ὅ ἔχων τὴν ἀρετὴν εἶναι ὁ σοφὸς τῶν Στωϊκῶν. Οὗτος ἔχει τὴν ἀπάθειαν ἀπέναντι τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἔχει τὴν ἑσωτερικὴν εὐδαιμονίαν, ἧς ἔγκειται ἔν τῇ ἑλεσιθεοῖᾳ ἀπὸ ἔξωθεν ὄντων ἀταράξῃων, ἔν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς ψυχῆς ἔν τῇ ἑσωτερικῇ ἀνεξήρησῃ.

Διὰ τοῦτο ὁ σοφὸς εἶναι βέλους καὶ κέρως μόνος ὄρατος, μόνος πλούσιος μόνος εὐδαίμων, μόνος ἔχων πᾶσαν τὴν γνῶσιν καὶ πρόκειται πάντοτε καὶ ἔν πᾶσι τὸ δοῦν καὶ δεῖν τοῦτο μόνος πολιτικός μόνος ποιητής, μόνος προαγής, μόνος Κυβερνήτης ἵσως μετὰ τὸν Θεοῦ καὶ τοῦ Διὸς ὁ μὴ κατώτερος.

Ἐπιπέθε εἰς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ὁ αὐτὸς λόγος ὑπάρει, ὅστις εἶναι ὁ γενικὸς νόμος ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ὑπάρει εἰς νόμος, ἔν δίκαιον, ἔν κράτος. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι πρὸς ἀλλήλους ἔνεκεν τῆς αὐτῆς φύσεως ἀσχετίως πρὸς τὸ γένος καὶ τὴν καὶ κοινωνικὴν του κατάστασιν Πάντες διὰ τοῦτο εἶναι πολίται μᾶς κοινωνίας εἶναι μέλη μᾶς κοσμοπολιτείας.

Πάντες οἱ ἀνθρωποὶ ἔχουν δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ εὐνοίᾳ μας καὶ οἱ ἄλλοθενεῖς καὶ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ μας.

Στωϊκοὶ ἦσαν οἱ νομομαθεῖς, οἱ κατατίσαντες τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἰσότητας ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ἰὸ Ἰερισοῦ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

(Παράρτημα τοῦ Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Λογογράφ. Ἐταιρείας)

ὑπο ΒΑΣ. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

ἔκ σελίδων 108, μεγ. 8ου

Ἀξία δραχμῶν 125

Βιβλιοπωλεῖον Ἐκδοτικ. Οἴκου ΜΙΧ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Θεσσαλονίκη

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟ

Σάββατο! Ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ Ἰουδαῖοι γιόρταζαν τὸ Πάσχα. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ ποὺ παρατηροῦμε ἐν τῷ πνεύματι τῆς Ἀρχιερείας Καύσης, Ἀσφίλων καὶ συνηθισμένη. Μία κίνησις ἀσυνήθης.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις πέρασε. Φώναξε τοὺς στρατιώτες του. Ὅλοι ἦσαν κατατρομαγμένοι. Σ' ὄλων τὰ στόματα ἦσαν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Μάρκος ἔπελε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε.

Νὰ γιατί οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Προεβύτεροι ἦσαν ἀμίλητοι καὶ χλωμοὶ. Ὁ Στρατιώτης τοῦ εἶπε γιὰ τὸ γεγονός, ἀλλ' αὐτοὶ στήν ἀρχὴ δὲν τὸν πίστεψιν καὶ περιμέναν τὸν ἴδιο τὸν Τριάριον νὰ τοὺς πῇ τὸ τρομερὸν γι' αὐτὸ μῆνυμα.

Ὁ Μάρκος βλέποντας ὅτι ὁ στρατιώτης του ἄγνευε νὰ ἐπιστρέψῃ σηκώθηκε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἰερουσαλήμ. Ἐφύλαξε, σὲ λίγο, λαχταρισμένο, σὶὸ σπῆτι τοῦ Καϊάφα. ἦταν κατὰψωτο. Ὅλοι μέσῳ μὲ ἀγωνία περιμέναν. Ἔτι τέλους στήν πόρτα φάνηκε ὁ Μάρκος. Στάθηκε λίγο νὰ ξεκουρασθῇ Ὁ Καϊάφας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ καὶ τὸν ρώτησε ἀν' αὐτὰ ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο τοὺς εἶπε ὁ Στρατιώτης ἡ ἀν' ἀληθινὰ. Ὁ Τριάριος λαχταρισμένος καὶ κοιμισμένος ψιθύρισε «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦτο Ὁ Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν».

Ὅλοι ἀμέσως χλωμάσαν περισσότερο. Ὁ Καϊάφας δὲν μπόρεσε ν' ἀντιεῖ. Πῆρε τὴν λόγχη ἀπ' τὸ Στρατιώτη, καὶ πρὶν καλά—καλὰ εἰ ἀλλοὶ σκέφθον τὴν ἔπισηε σὶὸ σπῆτι του. «Μετὰ τοῦτ. ἡμέρας ἐγεῖρομαι» εἶπε πρὸς Ὁ Θεᾶνθρωπος. ΝΙΚΟΣ Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ Πολύγυρος

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινοτήτος Ἀπολλωνίας.

Διακηρύττει ὅτι, Τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Μαΐου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὦραν 11 π. μ. καὶ ἔν τῷ Κοινοτικῷ Κατάστῳ μ. ἐκτίθειται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν προκρίτων γῆσι οἴκων. ἔτους 1940—41 συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 ἔ. ἔ. ἀποφάσεως Κ' Σ' ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2498(20)2(40) Δ) γῆς Νομαρχίας Χαλκίδος.

Ὁ βουλόμενος ἵνα γίνωσι δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν δεῖν νὰ προσάγωσιν Γραμμάτιον Παρακαταθητῶν ἐκ δραχ. 5000 εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν. Διὰ πλείονος πληροφορίας νὰ προσέρχονται κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κατάστημα.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινοτήτος Σ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΝΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡ ΓΕΡΙΣΣΟΣ

Ἐκτελοῦνται ἐργασίαι καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἀγίου Όρους

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις πέρασε. Φώναξε τοὺς στρατιώτες του. Ὅλοι ἦσαν κατατρομαγμένοι. Σ' ὄλων τὰ στόματα ἦσαν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Μάρκος ἔπελε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε.

Νὰ γιατί οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Προεβύτεροι ἦσαν ἀμίλητοι καὶ χλωμοὶ.

Ὁ Στρατιώτης τοῦ εἶπε γιὰ τὸ γεγονός, ἀλλ' αὐτοὶ στήν ἀρχὴ δὲν τὸν πίστεψιν καὶ περιμέναν τὸν ἴδιο τὸν Τριάριον νὰ τοὺς πῇ τὸ τρομερὸν γι' αὐτὸ μῆνυμα.

Ὁ Μάρκος βλέποντας ὅτι ὁ στρατιώτης του ἄγνευε νὰ ἐπιστρέψῃ σηκώθηκε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἰερουσαλήμ.

Ἐφύλαξε, σὲ λίγο, λαχταρισμένο, σὶὸ σπῆτι τοῦ Καϊάφα. ἦταν κατὰψωτο. Ὅλοι μέσῳ μὲ ἀγωνία περιμέναν.

Ἔτι τέλους στήν πόρτα φάνηκε ὁ Μάρκος. Στάθηκε λίγο νὰ ξεκουρασθῇ Ὁ Καϊάφας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ καὶ τὸν ρώτησε ἀν' αὐτὰ ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο τοὺς εἶπε ὁ Στρατιώτης ἡ ἀν' ἀληθινὰ.

Ὁ Τριάριος λαχταρισμένος καὶ κοιμισμένος ψιθύρισε «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦτο Ὁ Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν».

Ὅλοι ἀμέσως χλωμάσαν περισσότερο. Ὁ Καϊάφας δὲν μπόρεσε ν' ἀντιεῖ. Πῆρε τὴν λόγχη ἀπ' τὸ Στρατιώτη, καὶ πρὶν καλά—καλὰ εἰ ἀλλοὶ σκέφθον τὴν ἔπισηε σὶὸ σπῆτι του.

«Μετὰ τοῦτ. ἡμέρας ἐγεῖρομαι» εἶπε πρὸς Ὁ Θεᾶνθρωπος.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ Πολύγυρος

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ ΗΩΡΑΙ ΕΛΛΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΕΙΣ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ

ΜΕΤ' ΟΔΙΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

ΑΘΑΝ. ΚΑΛΑΜΑΡΗ Τοῦ μέχρι τοῦδε γνωστοῦ μαγείρου τοῦ κ. Ἀθαμαντίου Κοτζιάρη.

ΠΑΣΧΑ

Ἦλθε τ' Ἀγίο Πάσχα θλιβερῆ καρδιά. Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ψάλλουν τὰ (παιδιά) με βοή μεγάλη

Μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο τους, ἀπ' τὴ μαύρη γῆ, τ' ἀγῆ καὶ τὰ λούλουδα ἀκούσαν τὴ (βοή) καὶ ξυπνοῦνε πάλι...

Ἀπ' τὰ ἐλέφαρά τους, τ' Ἀπριλιοῦ ἡ (δρυσιά) διώχνει κάθε βύθος καὶ ἀποκαμωσιὰ καὶ τὰ ξαναζεσταίνει.

Κι' ὁ γοργὸς ὁ Ζέφυρος, ὁλος μαρο (γιολιά), κλέφτει ἀπ' τὰ χειλάκια του, μουσε (ρά φιλιὰ) καὶ τὴν πλάσι ραίνει.

Μέθυσαν τ' ἀηδονία ἀπ' τὴ μυρωδιά! καὶ λαλοῦν—τ' ἀκούεις—στὸ χλωρὰ (κλαδιά) γλυκερὰ τραγοῦδια...

Ἐορτάζει Ἀνάστασις ὅλη ἡ ἐξοχή, καὶ ἀπ' τὴν εὐθυμία τους λάμπουν (εὐτυχῆ) ὡς καὶ τὰ μαμούδια...

Σὺ, φτωχὴ καρδιά μου, διατί βαρεῖά ἔλθεις, θαμμένη, σάν καλογρηὰ σ' ἔρημο μοναστήρι;

Διατί στοῦ Πλάστου σου τὴν ἀναπνοὴ δὲν ξαναναστήνεται νάμπεις στή ζωὴ ποῦναι πανηγύρι!

Μάνα σου ἡ Φύσις, διῆς, λαμπροφ (ρε) Πέτα τὸ μανδύα σου πλεόν τὸ βαρὺ, τὴν μελαγχολία!

Ἄνοιξτε! λουλούδις σάν τὴν πα (σαλιά), καὶ σάν τ' ἀδελφάνια σου, τὴ φου (δρὰ πουλιά), ψάλλε μ' εὐθυμία;

Ὅποιος ὄλο σκύβει θλιβερὰ στή γῆ, βρῖσκει μέσ' τοὺς τάφους τὴν παλιὰ (σιγή) τὴν παλιὰ σκοτιδα

Ὅποιος κάνει Ἀνάστασι, βλέπει στ' (ἀψηλά) Γιὰ τὴν εὐτυχία του νὰ χαμογελαῖ μὰ καινούρια ἐλπίδα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΣΜΙΔΗ ΟΔΟΣ ΚΑΡΙΠΗ 9 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ειδικότης διὰ στολὰς τῆς ΕΟΝ. Ὅλα τὰ ἐξαρτήματα καὶ τὰ διακριτικὰ τῆς στολῆς τῶν βαμοφόρων.

